

съмъ председателъ — и на злоезичниците само това трѣбва.

Шайновъ. Много ми е неприятно, господинъ Митревъ, че сме ви създали такова главоболие.

Митревъ. И какво още! Още вчера началството ме викна и ми казва: четохте ли за комедията „Всичко мога“? Азъ се смутихъ. То е комедия, казва той, но дано нѣма въ нея нѣщо истина, че отидохме по дяволитѣ

Шайновъ. Много скърбя, че безъ да искаме. . .

Митревъ. Азъ вѣрвамъ, че не е умишлено. Но защо да се намѣсва името: председателъ на тръжна комисия.

Шайновъ. Да съмъ я писалъ азъ бждете сигуренъ, че не бихъ поменувалъ такова важно наименование. Но нашиятъ авторъ. . . Той е единъ младъ писателъ — вѣтъръ го вѣй. . . Знаете ли каква бела ми е навравилъ, като турилъ въ комедията си все такива имена, които будятъ само почитъ? Ето господа Дауловъ, Градинаровъ. познавате ги нали?

Митревъ. О, да, познавамъ ги. Това сж най-порядъчни граждани. И чудно ми е, защо се чувствуватъ тѣ засѣгнати. Нима само тѣ иматъ тѣзи имена?

Шайновъ. И азъ имъ казвахъ сжщото, но хж де! И тѣ говорятъ като васъ.

Митревъ. Моето е друго. Председателъ съмъ. И хората съ основание ще се спратъ на моята личностъ.

Шайновъ. Шомъ нѣма името ви, защо?

Митревъ. Постытъ е съблазнителенъ, А началството въобще не иска да се намѣсва